

hver frit for, at tage Afstøbninger, og nu veed jeg ikke, om Thinget skulde være tilfands at gaae ind paa at vedtage en Lov, som altsaa faaer tilbagevirkende Kraft, og jeg troer ikke, at Nogen kan forhindre Vedkommende, som allerede maatte have begyndt Arbejder, i at fuldføre disse, da det jo allerede har staaet frit for Enhver i længere Tid.

Steen: Med al Afgtelse for de mange skarpsindige og klarsende Mænd, som have yttret sig om den foreliggende Sag, maa jeg dog tillade mig at være af en ganske anden Formening med Hensyn til Opfattelsen af dette Spørgsmaal end baade de, som have talt for, og de, som have talt imod Forslaget. Jeg troer nemlig ikke, at det, som taler for Sagen, er, at man skal søge at vække og nære den nationale Kunstfands, ligesaa lidt som jeg troer, at det, som taler imod Sagen, er, at man skal undgaae Indskrænkninger i den frie Afgang til Erhverv, thi det er slet ikke Spørgsmaalet om Indskrænkninger i Afgang til Erhverv, som her foreligger. Sagen stiller sig for mig saaledes, at det er en reen Ciendomsfag. Thorvaldsen og nu altsaa hans Arvinger have Ret til at levere Afstøbninger af de Sager, som tilhøre Museet, ligesom en Forfatter og hans Arvinger have Ret til at lade denne Mands Bærker trykke. Det forekommer mig altsaa slet ikke, at der kan argumenteres fra de Grunde, som man her har fremført, men man maa holde sig til Grundlovens § 87, som fastsætter, at Ciendomsretten er ukrænkelig, og det Slags Bindslidelighed, som skulde finde paa at gjøre Indgreb i denne Retning, forekommer det mig, man bestandig skal modsætte sig. Den frie Concurrence kan være god nok, naar den ikke griber ind i de Rettigheder, som hver Mand antages at have; og ligesom en Forfatter har Ret til at sikke sig imod Eftertryk, saaledes maa ogsaa en Billedhugger og hans Efterlevende, hans Arvinger, have Ret til at sikke sig imod Eftergjorelse af hans Bærker.

Wilkens: Jeg havde ikke havt isinde at tage Ordet ved denne Behandling af Sagen, men jeg kan dog ikke lade nogle af de Uttringer, som i dette Dieblis ere faldne af den ærede Rigsdagsmand, som nys satte sig,

gaae uimodsagte hen. Det kan, saavidt jeg mindes, ikke være nogen Anden end mig, som skulde have opfattet Sagen, som om der blot var Spørgsmaal om den frie Afgang til Erhverv. Det har jeg imidlertid ingenlunde; jeg har blot ondtalt, at der var en Garantie i denne Maade at behandle Sagen paa for, at man ret med Alvor kastede sig derpaa, og ingenlunde at man deri kunde søge Grund til nogen Frygt for slet Arbejde; jeg har aldeles ikke opfattet Sagen som et Erhvervs-spørgsmaal. Fremdeles kan jeg ikke lade gaae uimodsiget hen, at her skulde ligefrem være Spørgsmaal om en Ciendomsret og en fri Rettighed til at indgribe i en Ciendomsret. Der kan ikke være Spørgsmaal om noget Saadant, som at en Forfatter benytter sig af Loven imod Eftertryk; thi her er Tale om, at man allerede har benyttet sig af en Lov, som svarer til Loven imod Eftertryk, at den Tid, som Loven hjemler, allerede er udløben, og at det altsaa allerede er blevet offentlig Ciendom, og Spørgsmaalet er, om det nu skal fortsættes. Jeg har sagt, at, forsaavidt Kunstneren eller hans Arvinger trængte dertil, da kunde der ved denne særegne Leilighed maaffee være tilstrækkelig Anledning til at fortsætte Forlængelsen; men det er ikke Grunden, de trænge ikke dertil, de vinde ikke Noget derved; Spørgsmaalet er kun, om det er hensigtsmæssigt for Kunstfandsen, saaledes som Argumentationen er stillet, eller uhenigtsmæssigt, og saa mener jeg, at de, som have den Anskuelse, at det er uhenigtsmæssigt fra det Standpunkt, de bør da stemme derimod, uden at de derved paa nogen Maade gjøre Noget, som strider enten imod Grundloven eller imod Humaniteten.

Grundtvig: Hvorledes den Rigsdagsmand, som paastod, at her var et reent Ciendomsforhold, vilde være sig ad for at bevise det, det kan jeg rigtignok slet ikke begribe, thi han maatte jo altsaa sige, at Ciendommen var slet ikke sikret her i Landet hverken ved Grundloven eller ved nogen som helst anden Lov, dersom Vedkommende ikke fik et saadant eget Privilegium; thi dersom Ciendomsretten forresten ved Lovgivningen er sikret, saa kan der jo slet ikke være Spørgsmaal om nogen egen Lov for, at Thorvaldsens Museum skal blive ved